

rigtigt, at dette betones, og ogsaa, at det er rigtigt, at Forældrene har Ret til under rimelige Vilkaar at være medbestemmende med Hensyn til, hvor de vil sætte deres Børn i Skole; for de, der vil have deres Børn ind i den private Skole, maa betale et ekstraordinært Bidrag, ogsaa i Underskolen. De er gennem Skatterne med til at betale til de kommunale Skoler og Statens Gymnasier og hele vort Skolevæsen, og saa maa de endda tillige betale et betydeligt Bidrag til deres egen Skole, hvor de sætter deres Børn ind, selv om Staten yder Tilskud dertil.

Det er ikke at stille de private Skoler under en rimelig Konkurrence. Jeg tror, at Socialdemokraterne har noget, de kalder Smudskonkurrence i Næringslivet. Det forekommer mig, at de skulde holde deres Hænder rene for en saadan Smudskonkurrence, saaledes at de først tager af Statskassens almindelige Beholdning til at underholde hele vort Skolevæsen, saaledes at Børn kan gaa gratis i Skole, have store, smukke Lokaler, stundom endogsaa fri Bøger, og saa bagefter ikke vil unde saadanne Forældre en god og rimelig Understøttelse; som af en eller anden Grund ønsker at sætte deres Børn i en privat Underskole, hvad enten det nu er, fordi de synes om den Aand, hvori en saadan Privatskole ledes, eller de mener, at de har lettere Adgang til at tale fortroligt med en saadan Skoles Lærere om deres Børns Ve og Vel end med Embedsmændene ved den kommunale Skole eller Statsskolen.

Jeg ønsker gerne det nuværende Forhold paa dette Omraade bevaret. Og hvis man endelig skal ind paa en saadan Sondring, maa det i det mindste være paa den Maade, at man betragter Underskolen som en Skole, der kommer ind under Lovens Tilskud til Friskolen, saaledes at der derigennem ydes det lovmæssige Bidrag til Skolen for de Børn mellem 6 og 11 Aar, der undervises. En lignende Tankegang gjorde det ærede Medlem Hr. Rode sig til Talsmand for, og jeg haaber derfor, det skal lykkes at finde en nogenlunde god og taalelig Udvej.

Der er i de sidste Dage offentlig kommet en Meddelelse frem vedrørende den højtærede Undervisningsministers Forhold til Optagelsesprøven paa Jonstrup Seminarium. Jeg maa sige, at jeg beundrer den højtærede Minister, der saadan kan tage baade smaat og stort med, for man maa jo dog sige, at det er en forholdsvis lille Ting, om der optages 30 eller 32 Elever i yngste Klasse paa et Statseminarium; det viser imidlertid, med hvilket vaagent Øje den højtærede Undervisningsminister følger baade de smaa og de store Begivenheder,

der finder Sted indenfor Skolevæsenets Omraade.

Jeg drager Sagen frem her, fordi jeg, den Gang jeg læste denne Redegørelse for Virkningen af Optagelsesprøven paa Jonstrup Seminarium og den Afslutning, denne Sag har faaet, sagde til mig selv: Der maa være en Misforstaaelse paa et eller andet Punkt, hvor saa end Misforstaaelsen ligger, for saadan kan det jo ikke være gaaet til. Her skildres nemlig, at Jonstrup Seminarium havde haft Optagelsesprøve og optaget 30 Elever, saadan som de ministerielle Cirkulærer derom byder; man havde ogsaa ladet nogle andre — jeg ved ikke hvor mange — faa Vidnesbyrd om, at de havde bestaaet Optagelsesprøven, saaledes at de, hvis der var Plads andetsteds, takket være disse Vidnesbyrd kunde komme ind der. Blandt dem, der paa Jonstrup Seminarium havde faaet et saadant Vidnesbyrd — uden at komme ind —, var der særlig to. Men saa sendte den højtærede Undervisningsminister Bud efter Forstanderen og bad ham, om han ikke vilde strække sig lidt videre end til de 30, saaledes at ogsaa disse to kunde blive optaget paa Jonstrup Seminarium.

Hertil bemærkede Forstanderen — alt sammen ifølge det Referat, jeg staar med her i Haanden —, at det kunde han ikke, for det stred imod et ministerielt Cirkulære. Det endte saa med, at Ministeren befalede ham at gøre det, og saa bøjede han sig, men han forelagde — saadan som det ministerielle Cirkulære ogsaa byder det — Sagen for Lærerraadet, og det er dette, der har udtalt en Misbilligelse af, at Sagen er ordnet, som den er, idet der antydes nogle personlige Forhold med Hensyn til Nr. 32, som gjorde, at Nr. 31 maatte med. Dette lader jeg imidlertid alt sammen ligge.

Det, som er det forbavsende i denne Sag, er altsaa, at Lærerraadet ikke kom til at udtale sig om de to paagældende, før Beslutningen var taget, og at det saa udtaler sig imod den trufne Ordning paa Grund af, at det er lovlydigt imod det ministerielle Cirkulære. Jeg hørte forleden Dag det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen tale om, at han vilde have Ministeren til at se de forskellige Skolecirkulærer igennem og have dem omredigeret, saa at de kunde blive mere bevægelige. Det kan være, at han har tænkt paa dette Forhold her, for her trængtes der aabenbart til, at de ministerielle Cirkulærer skulde være bevægelige i samme Grad, som Ministeren havde Brug for det.

Jeg henstiller til den højtærede Un-